

PAULO COELHO

Casus

5. BASKI
Çeviri: EMRAH İMRE

♥ can
çağdaş

PAULO COELHO
CASUS

Can aędaş

Casus, Paulo Coelho

Portekizce aslından eviren: Emrah İmre

A Espiā

© 2016, Paulo Coelho

© 2016, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Sant Jordi Asociados Agencia Literaria

S.L.U. (Barcelona, İspanya) aracılığıyla alınmıştır.

www.santjordi-asociados.com

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının

yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

www.paulocoelhoblog.com

1. basım: 2016

5. basım: Aęustos 2023, İstanbul

Bu kitabın 5. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Didem Bayındır

Editör: Ekrem Cantürk

Düzelti: Aylin Samancı Elmasdaę, Burçak Başpınar

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek, Atahan Sıralar

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: BPC Matbaacılık San. ve Tic. A.Ş.

Osmangazi Mah. Mehmet Deniz Kopuz Cad. No.17/1 Oda:1

Esenyurt, İstanbul

Sertifika No: 48745

ISBN 978-975-07-3306-2

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAęITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

PAULO COELHO CASUS

ROMAN

Portekizce aslından çeviren

Emrah İmre

Paulo Coelho'nun Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Simyacı, 1996

Piedra Irmağı'nın Kıyısında Oturdum Ağladım, 1997

Beşinci Dağ, 1998

Veronika Ölmek İstiyor, 2000

Şeytan ve Genç Kadın, 2001

Işığın Savaşçısının Elkitabı, 2003

On Bir Dakika, 2004

Zahir, 2005

Hac, 2006

Portobello Cadısı, 2008

Kazanan Yalnızdır, 2009

Brida, 2010

Elif, 2011

Akra'da Bulunan Elyazması, 2012

Aldatmak, 2014

Hippi, 2018

Okçu'nun Yolu, 2021

PAULO COELHO, 1947'de Brezilya'nın Rio de Janeiro kentinde doğdu. Kendini tümüyle edebiyata vermeden önce tiyatro yönetmenliği, oyunculuk, şarkı sözü yazarlığı ve gazetecilik yaptı. 1986'da yayımlanan *Hac* adlı ilk romanının ardından gelen *Simyacı*'yla dünya çapında üne erişti. *Simyacı*, 20. yüzyılın en önemli yayıncılık olaylarından biri oldu ve 85 milyon sattı. Coelho, *Brida* (1990), *Piedra Irmağı'nın Kıyısında Oturdum Ağladım* (1994), *Beşinci Dağ* (1996), *Işığın Savaşçısının Elkitabı* (1997), *Veronika Ölmek İstiyor* (1998), *Şeytan ve Genç Kadın* (2000), *On Bir Dakika* (2003), *Zahir* (2005), *Portobello Cadısı* (2006), *Kazanan Yalnızdır* (2008), *Elif* (2011), *Akra'da Bulunan Elyazması* (2012), *Aldatmak* (2014), *Casus* (2016), *Hippi* (2018) ve *Okçu'nun Yolu* (2021) gibi yapıtlarıyla sürekli olarak çoksatar listelerinde yer aldı. Sosyal ağlarda en çok takipçiye sahip yazar olan Coelho'nun, 88 dilde yayımlanan kitaplarının toplam satışı 320 milyonu geçti. Bugüne kadar pek çok ödül ve nişana değer görülen Coelho, Birleşmiş Milletler Barış Elçisi ve Brezilya Edebiyat Akademisi üyesidir.

EMRAH İMRE, 1980'de İstanbul'da doğdu. Auckland Üniversitesi'nde Dilbilim ve Karşılaştırmalı Edebiyat öğrenimi gördü. Portekizce, İspanyolca, İngilizce, Fransızca ve Katalancadan çeviriler yaptı. Can Yayınları'nda on iki yılı aşkın bir süre editörlük yapan Emrah İmre, José Saramago, Gabriel García Márquez, Luisa Valenzuela, Jorge Luis Borges, José Mauro de Vasconcelos, Mario Vargas Llosa, Carlos Fuentes, Virginia Woolf, Luis Sepúlveda, Tina Vallès, Fernando Pessoa, Samanta Schwebelin, César Aira gibi yazarların eserlerini Türkçeye çevirdi.

Ey günah işlemeden hamile kalan Meryem,
dua et Sen'den yardım isteyen bizler için.
Âmin.

“Davacınla mahkemeye giderken yolda onunla anlaşmaya çalış ki seni hâkim karşısına çıkarmasın ve hâkim seni zindancıya teslim etmesin ve zindancı seni zindana kapamasın. Söylemiş olayım, borcunu son kuruşuna kadar ödeyene dek kurtulamazsın oradan.”

Yeni Ahit, Luka, 12: 58,59

Burada anlatılanlar gerçek olaylara dayanmaktadır.

GİRİŞ

Paris, 15 Ekim 1917 – *Anton Fisherman ve Henry Wales, International News Service için*

Sabah saat beşten biraz önce, çoğunluğu Fransız ordusundaki subaylardan oluşan on sekiz kişilik bir grup, Paris'teki kadın hapisanesi Saint-Lazare'ın ikinci katına çıktı. En önde, elindeki meşaleyle lambaları birer birer yakan gardiyan gitmekteydi. 12 numaralı hücrenin önünde durdular.

Binanın sorumluluğu rahibelere verilmişti. Rahibe Leonide kapıyı açıp içeri girerken diğerlerinin dışarıda beklemesini rica etti, sonra duvara sürterek tutuşturduğu kibritle hücredeki lambayı yaktı. Ardından başka bir rahibeyi yardıma çağırdı.

Rahibe Leonide kolunu uzatıp hücrede uyuyan kişinin bedenine itinaıyla, kucaklarcasına dokundu ama uyan-dırması kolay olmadı – bu kişi hiçbir şeye ilgi duymuyordu sanki, rahibelerin anlattığına bakılırsa gözlerini açtığı anda dingin bir uykudan kalkmış gibiydi. Cumhurbaşkanı, günler önce yaptığı af talebinin reddedilmiş olduğunu öğrenince istifini hiç bozmadı. Üzgün müydü yoksa rahatlamış mı, bilmek mümkün değildi; nasılsa her şeyin sonuna gelinmişti.

Rahibe Leonide'nin işaretleriyle Rahip Arbaux hücreye girdi, Yüzbaşı Bouchardon ile Avukat Mösyö Clunet de ona eşlik ettiler. Tutsak bütün bir hafta boyunca yazdığı uzun vasiyet mektubuyla birlikte içinde kupürler bulunan iki açık kahverengi zarfı avukatına teslim etti.

Siyah ipek çoraplarını giyip –içinde bulunduğu koşullar düşünüldüğünde hayli garip bir görüntüydü– ipek dantellerle süslü yüksek topuklu ayakkabılarını ayağına geçirdi ve yataktan kalkıp hücresinin bir köşesinde bulunan askılıktan kürk mantosunu aldı; ayaklarına kadar inen mantosunun kol ağzları ve yakası, geri kalanından farklı bir hayvan kürkünden yapılmıştı, tilki olabilirdi. Mantosunu, uyurken üzerinden çıkarmamış olduğu ipek kimonosunun üstüne giydi.

Dağınık siyah saçlarını özenle tarayıp ensesinde topladı. Başına keçe bir şapka geçirdi ve götürüleceği açık alanda rüzgâra kapılarak uçup gitmesini engellemek için şapkanın ipekten bağını çenesinin altından düğümledi.

Yavaşça eğilip siyah deri eldivenlerini aldı. Ardından gözlerini hücre sine gelenlere kayıtsızca dikip sakin bir sesle konuştu:

“Hazırım.”

Saint-Lazare Hapishanesi'ndeki hücreden çıkıp hep beraber, dışarıda motoru çalışır halde kendilerini bekleyen arabanın yolunu tuttular, araba onları idam mangesinin bulunduğu alana götürecekti.

Araba henüz uyanmamış şehrin sokaklarını izin verilen hız sınırının çok üstünde bir süratle geçerek Vincennes Kışlası'na yöneldi. Almanlar 1870'te yerle bir edene dek burada bir kale bulunmaktaydı. Yirmi dakika sonra araba durdu ve heyet indi. Son çıkan Mata Hari oldu.

Askerler idam için hazır beklemekteydiler. *Zouave* piyadelerinden oluşan on iki kişilik manganın bir ucunda kılıcını kınından çıkarmış bir subay dikilmekteydi.

Rahip Arbaux, iki rahibenin eşliğinde, mahkûm edilen kadınla konuşurken Fransız bir teğmen yaklaşır rahibelerden birine elindeki beyaz bezi uzattı ve şöyle dedi:

“Lütfen, gözlerini örtün.”

“Bunu takmam şart mı?” diye sordu Mata Hari, gözlerini bezden ayırmadan.

Avukatı Clunet soruyu tekrarlarcasına gözlerini teğmene çevirdi.

“Şart değil ama dilerseniz takabilirsiniz,” diye karşılık verdi teğmen.

Mata Hari'nin ne elleri bağlandı ne de gözleri; rahip, rahibeler ve avukatı yanından uzaklaşırken cellatlarına diktiği gözlerinde sükûnet vardı.

İdam mangasının başındaki subay, tüfeklerini kontrol edemesinler diye, bakışlarını adamlarından ayırmıyordu –zira âdet gereği tüfeklerden birine kurusıkı bir mermi kovanı yerleştirilip askerlerin ölümcül merminin kendi tüfeklerinden çıkmamış olabileceği düşüncesiyle avunabilmeleri sağlanırdı– ama yavaş yavaş gevşedi. Birazdan her şey bitmiş olacaktı.

“Hazır ol!”

On iki asker önce esas duruşa geçip sonra da tüfeklerini omuzlarına dayadılar.

Kadın hiç kıpırdamadı.

Subay askerlerinin kendisini görebilecekleri bir noktaya geçip kılıcını kaldırdı.

“Nişan al!”

Hâlâ hiçbir korku belirtisi göstermeden karşılarında dikilmekteydi.

Kılıç havayı kesercesine bir yay çizerek aşağıya indi.

“Ateş!”

Silahlar çatırdayarak ateşlendiğinde ufukta belirmeğe başlayan güneş tüfeklerin her birinden çıkan bir parça dumanla kıvılcımı daha da görünür kılmıştı. Hemen ar-

dından askerler, dans edercesine ahenkle tüfeklerini yeniden yere dayadılar.

Mata Hari bir saniyeliğine ayakta kaldı. Ölümü filmlerde gördüğümüz vurulan insanlarınki gibi olmadı. Ne öne düştü ne arkaya, kollarını kaldırıp çırpınmadı bile. Olduğu yere hafifçe yığıldı, başı hâlâ dimdik, gözleri hâlâ açıktı. Askerlerden biri bayıldı.

Kadının dizleri boşaldı, vücudu sağa devrildi, kıvrılan bacaklarını kürk mantosu örtüyordu. Ve yüzü göğe dönük orada öylece kaldı, bir daha hiç kıımıdamadı.

Üçüncü bir subay göğsündeki kılıftan tabancasını çekip –yanında bir teğmenle birlikte– hareketsiz bedeninin yanına gitti.

Eğilip tabancasının kadının tenine dokunmamasına özen göstererek namlusunu şakağına doğrulttu. Çabucak tetiği çekti ve mermi kadının beynini boydan boya geçer geçmez diğerlerine dönüp resmî bir tavırla bildirdi:

“Mata Hari öldü.”

*Yanlış devirde doğmuş bir kadının ben,
hiçbir şey düzeltemez bunu. Gelecekte hatırlanacak
mıyım, bilmiyorum ama şayet hatırlanırsam mağdur bir
kadın olarak değil, cesur adımlar atmış ve ödemesi
gereken bedeli korkmadan ödemiş biri olarak
görölmek istiyorum.*

Mata Hari'nin tek suçu özgür bir kadın olmaktı: Sınırlar ve sınırlamalarla dolu bir dünyada kaderine boyun eğmeyen bir kadın...

Paulo Coelho, 20. yüzyıl başında casuslukla suçlanarak idama mahkûm edilen Mata Hari ile avukatı arasındaki yazışmalardan yola çıkarak kurguladığı *Casus*'ta bu olağanüstü kişiliği bir roman kahramanına dönüştürerek hayatın ve aşkın gizemlerini sorguluyor.

#brezilyaedebiyatı #savaş #casusluk #özgürlük #matahari #dansçı #yazgı

